

خدا اوپاما را از شرّ ملّایان حفظ کند!

محمد علی اصفهانی

۵ آبان ۱۳۸۷

۲۶ اکتبر ۲۰۰۸

www.ghoghnoos.org

آدم در این مدت بسیار اندک باقی مانده تا انتخابات ریاست جمهوری آمریکا، با خواندن و شنیدن بعضی چیزها باید دست به دعا بردارد که «خدا یا اوپاما را از شرّ ملّایان ما حفظ کن!». نه برای آن که عاشق چشم و ابروی اوپاما باشد، و یا خیال کند که با آمدن یک رییس جمهوری جدید و اکیپ او به کاخ سفید، یکباره سیستم بزرگ ترین و پیچیده ترین امپریالیسم تاریخ معاصر جهان، دچار تغییرات بنیادی می شود. طبعاً اندک خردی برای پاسخ منفی دادن به چنین خیال خامی کفایت می کند.

اما تنها در دستگاه های ذهنی ساده و بی پیچ و خم است که ظرافت ها و ریزه کاری های حرکت گرایش عمومی مردم آمریکا، از سمت جرج بوش ها و مک کین ها به سوی باراک اوپاما ها، و علّت ها و معلول های پی در پی و به هم پیوسته ی آن - و نتایج این همه - قابل تشخیص نیست.

پرداختن به این مقوله ، البته خارج از حوصله ی این چند سطر است. اما فقط به عنوان نمونه یی از نمونه های فراوان، می توان یک پرسش عینی و ملموس (و نه ذهنی) را در برابر کسانی قرار داد که با شانه یی بالا انداختن و گفتن «همه شان سر و ته یک کرباسند» خودشان را از مشکل تجزیه و تحلیل، و دردسر های آن آزاد می کنند:

- چرا کثیف ترین جنگ طلبان آمریکایی و اسرائیلی (کسانی که در تب و تاب به آتش کشیدن تمام جهان می سوزند) تمام نیروی خود را به کار می برند تا اوپاما از مک کین شکست بخورد؟ و به عبارت بهتر: تا مک کین بر اوپاما پیروز شود.

در هفته یی که گذشت، در دو مقاله، دو تن از روزنامه نگاران سرشناس فرانسوی، سیلون سیپل از لوموند، و ونسن جوور از «نوول ابزرواتور» * نگرانی

های خود را بابت نجوستی که می تواند از ناحیه ی ملایان حاکم بر ایران، دامان باراک اوباما را بگیرد ابراز داشتند.

سیلون سیل و ونسن جوور، هر دو فعلاً در آمریکا هستند، و در همانجا مسائل مربوط به انتخابات ریاست جمهوری آمریکا را پی گیری می کنند. مقاله ی سیلون سیل در شماره ی چهارشنبه ۲۲ اکتبر لوموند منتشر شده است؛ و مقاله ی ونسن جوور را نوول ابزرواتور در پنجشنبه ۲۳ اکتبر، در سایت خبررسانی دائمی خود قرار داده است.

علی لاریجانی، رییس مجلس ملایان - و «طرف ایرانی» پیشین مذاکرات مربوط به بحران اتمی ساخته و پرداخته ی موساد، کاخ سفید، ولی فقیه معمم سواره در داخل، و ولی فقیه مکئی پیاده در خارج - نظر ملاطفتی به اوبامای بیچاره انداخته است و گفته است آنچه را گفته است:

- ایران، به انتخاب شدن اوباما بیشتر علاقمند است. چون اوباما نرم تر و منطق گرا تر است.

و به قول ونسن جوور: «عجب کادویی!».

کمپین انتخاباتی مک کین هم بلافاصله، با سرعتی مضاعف، و با عجله، و بدون هدرکردن وقت برای تشریفات، یک کنفرانس تلفنی با ژورنالیست ها تشکیل داده است. عنوان کنفرانس چیست؟:

«تروریست ها آرزو دارند که در سال ۲۰۰۹ چه کسی را در کاخ سفید ببینند؟»

ایجاد وحشت در مردم، و بعد هم بهره برداری از آن، شیوه ی شناخته شده ی موجوداتی از نوع جرج بوش و مک کین است. * و حالا برای آن ها چه هدیه یی بهتر از این؟

البته «واشننگتن پست»، تقریباً بلافاصله، این نظر یک سایت القاعده را منتشر کرد که خوب است مک کین انتخاب شود؛ چون او سیاست شکست خورده ی جرج بوش را پی خواهد گرفت.

اما «پزشکان امور حزبی» جمهوری خواهان هم فوراً «پادزهر» را بر بدن جامعه ی آمریکا تزریق کردند:

- سایت مزبور، سخنگوی رسمی القاعده نیست؛ در حالی که علی لاریجانی از

مقامات بلندپایه ی ایران است!

و کاش، همه ی مشکل، در همین یک مورد، خلاصه می شد. ولی چنین نیست. مشکل دیگری هم در کار است. مشکلی که به قول سیلون سیپل، در آخرین ایام باقی مانده تا چهارم نوامبر، و در حالی که بحران اقتصادی اخیر جهانی، بحث و جدال های دو کاندیدا را به خود اختصاص داده بود، ناگهان دوباره نام ایران را علم کرده است.

ماجرای این قرار است که آمریکا در حال بستن قراردادی عمدتاً نظامی با دولت عراق است به نام SOFA که به وضعیت آینده ی ادامه ی حضور نیرو های آمریکا در عراق پس از ۳۱ دسامبر (تاریخ رسمی انقضای «مأموریت» محول شده به آمریکا در عراق توسط سازمان ملل متحد) بر می گردد. قراردادی که قرار است میان برده دار و برده بسته شود، و میزان عادلانه بودن آن پیشاپیش مشخص است.

دولت آمریکا می گوید که رژیم ایران در روند امضای این قرارداد، کارشکنی می کند. دریا سالار مایکل مولن، رییس ستاد مشترک ارتش آمریکا تهدید کرده است که اگر دولت عراق بخواهد بر سر این قرارداد با آمریکا چانه زنی هایی کند و آلا ها و اگر ها و مکر هایی در میان بیاورد، و قرارداد را درست به همین صورتی که هست امضاء نکند، «خودش را در معرض خسارت های عمده قرار خواهد داد». وزیر دفاع آمریکا هم، از «عواقب دراماتیک» سرپیچی های دولت عراق، سخن می گوید. و حتی یک مقام رسمی عالیرتبه ی آمریکایی، بدون فاش کردن نام خود، تصریح کرده است که بدون امضای چنین قراردادی، آمریکا در حفاظت از جان بالاترین مقامات عراقی دچار مشکل خواهد شد. یعنی به زبان ساده و صریح: آن ها را خواهد کشت!

ونسن جوور، می نویسد که موضع اوپاما مینی بر «گفتگوی مستقیم و بدون پیش شرط با ایران»، مورد حمایت طیف وسیعی از کارشناسان، و همچنین تعداد زیادی از وزرای سابق امور خارجه ی آمریکا قرار گرفته است. هم در میان دموکرات ها؛ و هم در میان جمهوری خواهان.

او به مقاله ی «راجر کوهن» سرمقاله نویسن نیویورک تایمز در شماره ی پنجشنبه ۲۳ اکتبر این نشریه اشاره می کند، و این که «راجر کوهن، به صورتی کاملاً روشن توضیح می دهد که چرا یک دیپلماسی فعال، تنها راه حل خروج از بحران است.» و نیز این که همین راجر کوهن اعلام می کند که حتی نیکولاس برنز، معاون سابق کاندولیزا رایس هم به اردوگاه مدافعان «یک چانه زنی بزرگ با ایران» پیوسته است.

ونسن جوور اما در همین حال، تردید خود را نسبت به رفتار آمریکاییان، به خصوص طبقه ی متوسط آمریکا، پنهان نمی کند و می پرسد:
- مجموعه ی قضایای جدید آیا می تواند سدّی در برابر امواج بزرگ حمایت از اوپاما که به نظر می رسد تمام آمریکا را فرا گرفته باشند ایجاد کند؟
و خود، با پرسشی دیگر، به خود پاسخ می دهد:
- هرچند احتمال وقوع چنین امری ضعیف است، اما چه کسی می داند که چه پیش خواهد آمد؟

پانویس ها:

* سیلون سیپل، یکی از سردبیران روزنامه ی لوموند است. با تحصیلات عالی در زمینه های متعددی چون جامعه شناسی، تاریخ معاصر، و روابط بین المللی. «جامعه ی اسرائیل، در بن بست» از کتاب های معروف اوست.
* ونسن جوور، در شمار سرشناس ترین روزنامه نگاران فرانسوی است که سال هاست با نشریه ی پرآوازه ی «نوول ابزرواتور» فرانسه به عنوان «گزارشگر بزرگ» کار می کند.

اصطلاح «گزارشگر بزرگ» یا grand reporter در فرانسه معمولاً به بخشی از روزنامه نگاران حرفه پی و کارآموده پی گفته می شود که حوزه ی فعالیتشان به طور عمده، امور مهم جاری در صحنه ی بین المللی و نقاط پرآشوب و پرتنش جهان است.

ترجمه ی دیگری از او ، به همین قلم:

«و اگر اسرائیل واقعاً به ایران حمله کند... زمزمه ها دوباره اوج گرفته اند. قوی تر از همیشه.»:

<http://www.ghoghnoos.org/khabar/khabar07/v-jauvert-agar.html>

**** یک نمونه ی تازه از این دست:**

در فاصله ی فقط دو هفته، بیست و هشت میلیون خانواده ی آمریکایی، به صورت مجانی دی وی فیلم «دغدغه ی بی پایان: اسلام رادیکال در نبرد با غرب» را در خانه هایشان دریافت کرده اند.

این بیست و هشت میلیون خانواده، در ایالاتی از آمریکا زندگی می کنند که در آن ها نتایج انتخابات ریاست جمهوری، از بقیه ی ایالات، نامشخص تر و غیر مطمئن تر است. مخصوصاً اوهایو، میشیگان، فلوریدا، کلرادو، کارولینای شمالی، پنسیلوانیا، و میسوری. هدف، این است که مردم این ایالات را قانع کنند که به مک کین رأی دهند.

مخارج این «عملیات» تبلیغاتی، بیش از پنجاه میلیون دلار ارزیابی می شود که حاخام بزرگ، «افرایم شر» آن را تأمین کرده است.

این فیلم در سال ۲۰۰۶ به وسیله ی یک مدرسه ی آموزش بنیادگرایی یهودی به نام Aish HaTorah تهیه شده است. این مرکز ارتجاع مذهبی و نژادی، به صورتی کلان توسط دولت اسرائیل تغذیه ی مالی می شود؛ و یک مؤسسه ی تبلیغات و روابط عمومی هم به صورت جداگانه تأسیس کرده است که یکی از تازه ترین شاهکار هایش برپا کردن تظاهرات علیه جیمی کارتر است به «جرم» آن که با فلسطینیان ابراز همدردی کرده است و گفته است سیاست اسرائیل در برابر مردم فلسطین، سیاست آپارتاید است:

«اگر به مک کین رأی ندهید، لولولخورخوره های مسلمان می خورندتان»:

<http://www.ghoghnoos.org/khabar/khabar08/mccain-dvd.html>